

„Vi tvivler ikke om, at det langt fra er fuldkomment, hvad den tekniske og juridiske udformning angår, og nærer en tryk forventning om, at man nok, når det kommer til behandling her i tinget, skal hjælpe os med at blive klar over dets mangler. Vi håber også, at man vil være behjælpelig med ideer og forslag til positive forbedringer af det, og vil modtage sådanne med taknemlighed. Det må vel så også være tilladt at erindre om, at vi ikke er regeringsparti og ikke råder over det materiale og den nationaløkonomisk-juridisk-tekniske sagskundskab, der i så rigt mål står til en regerings rådighed, så det er vel forklarligt, om vi ikke i alle henseender skulle have ramt det helt ideelle og lydefri. . . .

Man må imidlertid ikke opfatte dette sådan, at vi har fremsat vort lovforslag som et diskussionsgrundlag og kun som et sådant. Vi har udarbejdet og fremsat det, fordi vi er overbevist om, at der nu må gøres noget alvorligt ved boligproblemet, og at oprettelsen af en boligfond er det rette middel, hvis man vil nå målet: tilstrækkeligt med velindrettede boliger til en rimelig leje. Der er ikke fra anden side kommet noget forslag, som kan vise vej ud af det uføre, vi er kommet i, og det er ikke nok at gentage slagord og løfter om, at vi må bygge os ud af bolig mangelen. Der må realiteter og ofre til, og det må blive en folkesag at skaffe alle godt tag over hovedet til en overkommelig betaling.“

Ved lovforslagets 1. behandling kommenteredes det indgående af *boligministeren*, der på væsentlige punkter fandt det urealistisk. „I det lovforslag, vi her i dag behandler,“ udtalte han bl. a. „er det et væsentligt led, at vi skal rykke en del af boligbyggeriet ud af den almindelige samfundsøkonomi, give det særlige vilkår igennem en fast rente og så tage de fordele og ulemper, et sådant skridt kan medføre. Det kan jo ikke være ukendt for nogen, at de politiske muligheder for at gennemføre et lovforslag som det foreliggende for øjeblikket er såre ringe, eller rettere, mulighederne er der vel slet ikke. Hvad enten man kan lide det eller ej, er boligpolitikken i disse år baseret på boligloven af 1958 og dennes ændringslove, som forudsætter finansiering af byggeriet over det almindelige lånemarked, og det, det foreliggende lovforslag sigter imod, er jo en tilbagevenden til 1946-lovens statslånsordning, selv om ordningen her benævnes boligfond. Der kan siges meget i forbindelse med statslånsfinansiering af byggeriet, måske burde man have opretholdt den, men jeg tror ikke, der for øjeblikket er mulighed for at få et folketingsflertal bort fra 1958-lovens finansieringslinje.“

Ministeren anså altså ikke den foreslåede ordning for gennemførlig, men sluttede sit indlæg således:

„Da imidlertid selve spørgsmålet om en boligfond, hvis midler kan komme boligbyggeriet til gode, også overvejes i regeringen, vil jeg finde det naturligt, om hele dette problem indgår i de bolig-